

Пейо Яворов

Молете неуморно

Молете се на царя – златокъдър ден, – владика сребролик
над черното безмълвие: молете се на царя,
когато рано той, в роса изкъпан ден, ликуващ приотваря
на родния възток кристалните врата...
Всеобличителен светлик
когато той прелей от край до край в нощта –
с издигната десница
възнесъл пламнала факла –
озърнат и засмян, надвластен и честит, сред
глухата мъгла...
На вихрокрила колесница,
когато отлети и своя щедър дар, с последен взор назад,
той лихо разпилее, – небокитен дар – разискрен звездопад.
Молете неуморно, сироти чада, в неведома тъмница:
„О царю, ние се боим! Когато се вестиш, пред твоя светъл взор
недвижими стоят, отрупани с цветя, вред скелети безмълвни.
О царю, ние се боим! Когато отлетиш,
мъстителни и стръвни
въстават сенки гмеж, и следом и пред нас, по
схлупен кръгозор.
Боим се, остани! Боим се, наведи възнесена факла!“...
Молете се на царя,
небесните врати когато той отваря,
– и в предсънни самоти, когато ги затваря.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7138>]